

Nr 106.

Av herr **Hage**, *angående viss ändring beträffande formuleringen av författningar, som införas i svensk författningssamling.*

Vid genomgåendet av svensk författningssamling finner man i slutet av varje författning insatt en avslutningspassus av följande lydelse:

»Det alla som vederbör, have sig hörsammeligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.» Även den allra minsta författning på några rader är försedd med denna avslutningspassus, så att då författningen endast omfattar några rader upptager denna mening i verkligheten ett större utrymme än själva den egentliga författningstexten.

Nu kan det kanske tyckas, att det är tämligen likgiltigt, om en sådan avslutningsmening får stå kvar i författningarna eller icke. Men å andra sidan, varför skall man i onödan år från år draga med en sådan sats, som endast är en relik från en gången tid och som icke har *någon* betydelse? Ty den saken torde stå klar för var och en, att några *sakliga* skäl existera ej alls som motiv för att denna slutmening återfinnes i varje författning, som finnes intagen i svensk författningssamling. Det är givetvis rent *historiska* skäl, som ligga bakom detta, att man alltjämt drar med sig denna passus, utformad i gammalsvenska ordvändningar, som för övrigt bryta av på ett ganska egendomligt sätt mot den mera moderna jurist- eller alldaglig-svenska, som användes vid utformandet av våra författningar.

Alltså, det är endast historiska skäl, som torde ligga bakom bibehållandet i våra författningar av den här nämnda avslutningsmeningen. En gång i världen långt tillbaka i tiden — då det var tidens sed att skriva på detta sätt — kom denna avslutningsmening in i författningarna. Sedan har den fått stå kvar. Ingen har kommit att tänka på, att den nu icke har någon förnuftig mening. Följden har blivit, att i stort sett nu — anno 1945 — ser slutmeningen ut ungefärligen på samma sätt som t. ex. år 1615, då man finner, att passusen i fråga i allmänhet hade följande utformning: »Thet alle som wederbör hafwe sig hörsamligen att efterrätta. Til wisso hafwe wij thetta medh egen Konungzlig hand underskrifwit och witterligen låtit hängia Wårt Sekret här nedhan före, som är gifwit och skrifwit på Wårt Konungzliga Slott Stockholm anno Ett Tusin Sexhundra på thet femtonde, then Tiugutridie Junij Gustavus Adolphus.»

På en annan punkt ha däremot här nämnda författningar så småningom fått en annan utformning. Det är i *ingressen* till författningarna. Här hette det förut exempelvis: »Vi Carl Johan med Guds nåde Sveriges, Norriges,

Göthes och Wendes Konung göre veterligt» etc. Nu heter det helt enkelt i våra författningar: »Kungl. Maj:t har funnit gott förordna som följer» etc.

En liknande förenkling berörande sluttexten i de kungl. propositionerna har också skett på sådant sätt, att dessa nu för tiden icke innehålla några av de gamla relikter från en gången tid, vilka förr återfunnos i regeringsförslagen till riksdagen, där det ända fram till och med året 1918 återfanns slutorden: »Kongl. Majt förbliver Riksdagen med all Kongl. nåd och yinnerst städse välbevågen.» Från och med år 1919 försvann denna passus ur propositionerna och samtidigt kom adjektivet »nådiga» bort framför ordet proposition. Endast i trontalet återfinnas nu de här förut nämnda orden som sluttext.

Då alltså den här nämnda slutmeningen i svensk författningssamling endast synes stå kvar där på grund av glömska och utan någon förnuftig mening, *då* vidare tillägget i fråga i de ca 800 à 900 författningarna varje år endast leder till en onödig förlängning av texten med därmed följande ökade kostnader i vissa fall och *då* vidare utsmyckningar av detta slag från en gången tid förut tagits bort ur propositionerna till riksdagen, hemställes alltså,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte upptaga till övervägande frågan, om ej här nämnda slutmening i svensk författningssamling måtte borttagas.

Stockholm den 22 januari 1945.

Ernst Hage.